

**BÜYÜDÜĞÜN ZAMAN
ANLAYACAKSIN**

VIRGINIE GRIMALDI

BÜYÜDÜĞÜN ZAMAN ANLAYACAKSIN
VIRGINIE GRIMALDI

© 2018 YAN PASAJ YAYINEVİ, İSTANBUL, TÜRKİYE

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

TU COMPRENDRAS QUAND TU SERAS PLUS GRANDE - VIRGINIE GRIMALDI

© Librairie Arthème Fayard, 2016

ISBN: 978-605-82766-2-8

1. BASKI: Şubat 2018

Cet ouvrage a bénéficié du soutien des Programmes d'Aide à la
Publication de l'Institut Français.

Bu eser için *Institut Français* Kurumunun Yayına Destek
Programından yararlanılmıştır.

Çevirmen: Gülşah Ercenk

Editör: Nil Tuna

Redaksiyon: Çiğdem Aldatmaz

Son Okuma: Gürkan Zeybek - Tuğçe Öznil Sarıkaya

Tasarım: Bahadır Erşık

Kapak Tasarım: Berat Pekmezci

Baskı: Matsis Matbaa Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No:51

34290 Sefaköy/İstanbul

Tel: 212 624 21 11 Sertifika No: 20706

Yan Pasaj Yayınevi

Esentepe Mah. Talatpaşa Cad. 5/1 Şişli/İstanbul

Tel: 212 924 24 10 Sertifika No: 34683

info@yanpasaj.com www.yanpasaj.com

BÜYÜDÜĞÜN ZAMAN ANLAYACAKSIN

VIRGINIE GRIMALDI

ÇEVİREN: GÜLŞAH ERCENK

YAN | PA
SAJ

Virginie Grimaldi, 1977 yılında hâlen yaşamakta olduğu Fran-
sa'nın Bordeaux şehrinde doğdu. Kitaplara olan ilgisi okuma yaz-
mayı öğrenmesiyle birlikte başladı. Konusu sevgi, deniz ve güneş
olan ilk kitabını sekiz yaşında, arkasında çarpım tablosu bulunan
defterine yazdı. Çocukluğunda ve gençliğinde zamanının büyük
bir bölümünü okuyarak geçirdi. Lisedekeyken bir öykü yarışmasına
katıldı ve kazandı. 2009 yılında oluşturduğu bloğunda yazmaya
devam etti. Amatör blog yazıları zamanla yerini romanlara bıraktı.
İlk romanı “Le premier jour du reste de ma vie” 2015 yılında, bir-
çok dile çevrilen “Büyüdüğün zaman anlayacaksın” isimli romanı
2016 yılında ve son romanı olan “Le parfum du bonheur est plus
fort sous la pluie” 2017 yılında yayınlandı. Romanları bugün yüz
binlerce okura ulaştı.

Gülşah Ercenk, 1991 yılında Hacettepe Üniversitesi Fransız Dili
Edebiyatı Bölümünden mezun oldu. Cezayir Büyükelçiliğinde
çevirmen, Paris Türk Büyükelçiliğinde büyükelçi sekreteri olarak
çalıştı. Farklı yayınevlerine Fransızcadan Türkçeye kitaplar çevirdi.
Hâlen Kanada'da yaşayan Ercenk, anaokulu öğretmenliğiyle bir-
likte çeviri yapmaya devam etmektedir.

William'a

Önsöz

Sıradan bir cumartesi günüydü. Aklımda kalması gereken bir gün olmamasına rağmen bütün detaylarını çok iyi hatırlıyorum. Görünüşe göre bu, travmatik anlara özgü bir olgu. Beynin ve bedenin o kadar derinine kazınıyor ki bir film sahnesini hiç durmadan izlemek gibi o anı tekrar tekrar yaşıyorsunuz.

Başımı Marc'ın karnına yaslamıştım ve televizyonda *Game of Thrones*'un üçüncü sezonunun dokuzuncu bölümünü izliyorduk. Eve ısmarladığımız sushi'leri yemiştik. Vantilatör açıktı. Keyfimize diyecek yoktu. Bir kedi olsaydım o an kesinlikle mırılıyor olurdum.

Telefonum çalmaya başlayınca ofladım. Bu saatte kim rahatsız ediyordu ki?

Ekranda "Annem" yazdığını görünce söylenmeye başladım. Gece geç saatte aranınca ne kadar endişelendiğimi biliyordu çünkü.

O telefona cevap vermemiş olmayı isterdim. Olanların gerçek olmamasını isterdim.

Tüm bunlar altı ay önceydi ve ben hâlâ mahvolmuş durumdayım.

Şubat

“Önemli olan asla düşmemek değil, her seferinde
yeniden ayağa kalkmaktır.”

Ralph Waldo Emerson

BÖLÜM 1

Günlerden pazartesi, aylardan şubat ve yağmur yağıyor: berbat bir gün için harika bir üçlü!

Arabam ilerledikçe içimdeki geri dönme isteği de gitgide büyüyor. Ağaçlı yola sapıyorum, ağaca çivilenmiş tabelaya göre dümdüz gitmeliyim. Buradan geri dönsem kimse fark etmez aslında... Nihayet, uzun zamandır bahçıvan yüzü görmemiş küçük bir otoparka varıyorum. Otoparka girmeden, doğrudan büyük yapının önüne park ediyorum.

“Les Tamaris zurevi”

Ferforje harflerin bile tüydüğüne bakılırsa başım gerçekten belada. Belki de iş ilanında bir hata vardı, belki de burası bir huzurevi değil ve ben zamanımı zulüm altındaki ineklerle sohbet ederek geçirmek zorunda kalacağım. Doğruyu söylemek gerekirse, bu fikir başıma gelecek olanlardan daha çok hoşuma gidiyor.

Giriş kapısıyla aramdaki son birkaç adım sonsuzluk kadar uzun geliyor.

Birinci basamak: Hâlâ geri dönebilirim.

İkinci basamak: Tek yapmam gereken arabama binmek.

Üçüncü basamak: Nasıl olsa kimse bilmeyecek.

“Girin, sizi bekliyorduk.”

Ben daha kapıya varmadan eşikte bir kadın beliriyor. Uzun boylu, iri yarı bir kadın. Saçları o kadar kıvırcık ki aynı zamanda kalemlik görevi görüyor. İçimden bir acil çıkış kapısı bulmaya, sıvışmak için bir bahane yaratmaya çalışıyorum ancak aklıma hiçbir şey gelmiyor. Kibarca gülümseyerek elimi uzatıyorum ve beni bekleyen sekiz aya doğru peşi sıra yürüyorum.

BÖLÜM 2

Yüksek topuklarını beyaz fayansın üzerinde çınlata çınlata hızlı adımlarla ilerliyor. Aramızda yeterli mesafe bırakmaya çalışarak arkasından takip ediyorum. İki karo bırakınca fazla yaklaşmış oluyorum, dört karo yeterince güvenli bir mesafe gibi geliyor.

Birden ortadan kaybolmak, görünmez olmak, ölmek, bin parçaya bölünmek, geri dönmek, hatta hepsinin aynı anda olmasını istiyorum. Filmi geri sarmak istiyorum. Evet, işte bu! Filmi geri sarabilir miyiz lütfen? Mesela daha her şey yolunda giderken randevulaşmış olsak kendisiyle... Henüz hayatım, elektrikli testereyle yüz parçaya bölünen ve her seferinde tekrar ayağa kalkan kızı oynadığım bir korku filmine benzemiyorken... Henüz her şey dengesini yitirip yaşamım altüst olmamışken... Rastladığım bu iş ilanına başvurmanın, yüzyılın en müthiş fikri olabileceğini düşündüğüm o andan çok önce karşılaşmış olsak...

Tanrı aşkına, benim burada ne işim var?

Beyaz bir kapının önünde duruyoruz. Ev sahibesi kilitte bir anahtar sokuyor. Gözlerimi kaldırıp kapıdaki levhayı okuyorum:

Müdür

Anne-Marie Rouillaux

Defalarca telefonla konuştuğum kadın buydu demek. İçeri girip masasının arkasındaki sandalyeye yerleşiyor.

“Kapıyı kapatın ve oturun.”

Dediğini yapıyorum. Elindeki dosyayı incelerken gözlerini kısıyor. Bilgisayarının yanındaki kaktüs, karakteri hakkında fikir vermeye yetiyor. Çalar saatin fonda duyulan tik taklarına bakılırsa saniyeler ağır çekimde ilerliyor ya da kalbim fazlasıyla hızlı atıyor.

Derin bir nefes alıp söze başlıyorum:

“Geciktiğim için üzgünüm. Biarritz girişinde yol çalışmaları vardı, tali yolun ışıklarını geçene kadar çok zaman kaybettim.”

Saçındaki kalemi eline alıp boş bir kâğıda bir şeyler karalıyor.

“Bu seferlik önemli değil ancak bir daha tekrarlanmayacağını umarım. Huzurevi sakinlerini bekletmemek gerekiyor, öyle değil mi?”

“Evet, tabii.”

“Tamam o zaman. Öğlene kadar serbestsiniz. Kurumu gezip ne nerede, biraz bakarsınız. Öğleden sonra, yarından itibaren geçici olarak yerini alacağınız Léa Marnon ile tanışacaksınız. Durumu nedeniyle size işi öğretecek zaman bulamayacak maa- lesef ancak birkaç saat içinde bilmeniz gereken ne varsa elinden geldiğince açıklayacak. Bunun yeterli olacağını düşünüyorum. Zaten size telefonda da açıkladığım gibi, huzurevi sakinleri fazla kalabalık sayılmaz; aynı stüdyoyu paylaşan bir çift dahil, toplam yirmi bir kişi var.”

“Öyle mi? Stüdyoda mı kalıyorlar?”

“Lojmanlara verdiğimiz isim bu,” diye cevap veriyor ayağa kalkarken. “Her biri küçük bir yatak odası, açık mutfaklı bir oturma odası ve banyodan oluşuyor. Evet, sorunuz yoksa beni bekleyen başka bir randevum var. Resepsiyona gidin, Isabelle sizi kalacağınız stüdyoya götürsün.”

Ayağa kalkıp yanına, kapıya yöneliyorum.

Kalemimi saçlarına geri takarken gülümseyerek, “Tamaris’e hoş geldiniz,” diyor. “Henüz bilmiyorsunuz ama burayı çok seveceksiniz.”

Eliyle çıkmamı işaret ederken ben de içimden, tek boynuzlu bir atla arkadaş olma ihtimalimin, bu düşünler evini sevme ihtimalimden çok daha fazla olduğunu geçiriyorum. Bu kadının aklından zoru olmalı, buna kesinlikle eminim.

Kahretsin! Biri bana burada ne halt ettiđimi söyleyebilir mi lütfen?

BÖLÜM 3

Isabelle*, isminin ikinci kısmını gerçekten de hak ediyor. Yeşil gözleri simsiyah uzun kirpiklerle çevrili. Gülümsediği zaman ortaya çıkan dişlerine, bir diş çürüğünün dahi saldırmaya cesaret edemeyeceğine eminim. Görünüşe bakılırsa, dünyaya geldiğinde beşiğinin başına toplanan diş perileri yeni zam almış olmalılar. Kendimi tanıttığımda yanaklarımdan öpmek üzere kalkıyor ve tezgâhın ön tarafına geliyor.

“Birbirimize sen diye hitap ediyoruz, tamam mı?” diyor herhangi bir cevap beklemeden. “Burada herkes birbirine böyle hitap eder, Anne-Marie ve huzurevi sakinleri dışında tabii. Ama onlara da adlarıyla hitap ediyoruz, böylesi daha hoş. Sana da Julia diyelim, olur mu?”

“Olur.”

“Sözleşmen süresince burada kalacağın söylendi. Gel, sana stüdyonu göstereyim, ek binada kalacaksın.”

Elimden tutup beni dışarıya, binanın ön tarafına götürüyor. Kaldırım taşı döşeli otoparkta bir düzine kadar ağaç ve birkaç tane de bank var. Elinde tuttuğu bastonu, omzuna çapraz astığı küçük siyah deri çantası ve pembe ayakkabılarıyla uyum

* Belle, Fransızcada “güzel” anlamına gelir. (ç.n.)

sağlayacak şekilde boyadığı dudaklarıyla bankta oturan yaşlı bir kadın, hayali bir otobüs bekler gibi duruyor.

Isabelle, kadının önünden geçtiğimiz sırada, “Her şey yolunda mı, Lucienne?” diye soruyor.

Yaşlı kadın sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyor, koyu renk gözlüklerinin arkasından Isabelle’i nihayet seçtiğinde gülümseyerek cevap veriyor.

“Her şey yolunda, tatlım. Pazara gitmek için oğlumu bekliyorum. Ah! Bu sabah nihayet tuvalete çıkabildim!”

“İşte bu harika bir haber!” diye haykırıyor yeni iş arkadaşım. “Biliyorsunuz, sabah kakasını yapan gününü kedersiz geçirir derler.”

Bir an duraksıyorum. Arabam sadece birkaç metre ötede, yeterince hızlı koşarsam sıvıştığımı fark etmezler bile! Ama bunun yerine, kaderime razı gelmiş bir hâlde, ayaklarımın beni Isabelle’in peşi sıra götürmesine izin veriyorum.

Küçük ve iki katlı ek bina, ana binaya on metre kadar uzakta. Tıpkı büyük bina gibi o da beyaz pencereci, çıkma balkonlu taş bir bina.

Isabelle, “Burada yedi tane stüdyo var,” diyor. “Alt kattaki dört stüdyo, huzurevi sakinlerini ziyarete gelip bir süre kalmak isteyen yakınları ve huzurevine yerleşmeden önce fikir edinmek isteyen yaşlılar için. Üst kattaki üç stüdyo ise, huzurevi çalışanları için. Beni takip et, seninkini göstereceğim.”

Merdivenleri çıkarken, “Diğer iki stüdyoda kalan kimse var mı?” diye soruyorum.

“Evet, Marine ve Greg kalıyor. Marine hastabakıcımız, sevgilisinden ayrıldığından beri burada kalıyor. Matrak bir kız ama laf aramızda ben biraz fazla laubali buluyorum. Greg animatör, kendi dairesi tadilatta olduğu için burada kalıyor. Göreceksin,

inanılmaz yakışıklı ama ilgisini çekebilmemiz için bir şeyimiz eksik, bilmem anlatabiliyor muyum? İşte, yeni evin!”

Isabelle beyaz kapıyı açıp tur rehberliğine devam etmek üzere içeri giriyor. Tur oldukça kısa sürüyor zira sadece iki bölüm var: engelli insanların da kullanabileceği şekilde donatılmış karanlık bir banyo ve aydınlık ama son kullanma tarihi çoktan geçmiş biri tarafından dekore edildiği belli olan bir salon-yatak odası. Yeni yaşam alanım; iki kişilik hardal renkli kadife bir koltuk, üzerinde masa örtüsü olan yuvarlak bir masa, hangi dönemden kaldığı belirsiz antik bir büfe, Orta Çağ'dan kalma bir televizyon, duvara dayanmış küçük bir yatak ve kalın bordo perdelerden oluşuyor. Ağlamak istiyorum ama kesinlikle sevinçten değil!

Isabelle pencereyi açarak, “İşte gösterinin en can alıcı noktası!” diye haykırıyor. “Gel de manzarayı gör!”

Balkona çıkıyorum. Devasa ağaçlar arasından kıvrılarak uzanan beyaz çakıl taşlı patikası, çeşit çeşit sebzelerin yetiştiği bahçesi, gür çalılıkları ve sağa sola yerleştirilmiş banklarıyla huzurevi parkı önümde metrelerce uzanıyor. Çimenler o kadar yeşil ki sahte gibi duruyor. Bask Bölgesi'nden başka hiçbir yerde bu yeşili görmeniz mümkün değil. Bahçenin dibindeki bariyerler sınırı belirliyor. Ötede boşluk var ve aşağıdaysa, göz alabildiğince uzanan okyanus...

“Nasıl, muhteşem değil mi?” diye hava atıyor.

“Evet, gerçekten çok güzel,” diyorum okyanusu ne kadar da özlediğimi fark ederek.

“Ah! Sana söylemiştim, burası tam bir cennet! Hadi, seni bırakayım da yerleş. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun.”

Düşüncelerim arasında o kadar kaybolmuşum ki kapının kapandığını duymuyorum bile. Manzaranın göz kamaştırıcı

olduğu inkâr edilemez ama bir ölümü bekleme merkezine de cennet demek biraz fazla iyimser bir yaklaşım bence. Bininci kez, kendime burada ne işim olduğunu soruyorum. Sanki cevabı bilmiyormuşum gibi.

Her şey bir cumartesi akşamı altüst oldu. Babamın öldüğü o cumartesi akşamı...

BÖLÜM 4

Telefona cevap verdiğimde ilk duyduğum şey sessizlik oldu. Telefonu açtığınızda sessizlikle karşılaşıyorsanız bu asla iyiye işaret değildir.

“Anne?”

“...”

“Anne, her şey yolunda mı?”

Dudaklarım titriyordu. Benden önce dudaklarım anlamıştı sanki.

Marc, kumandanın “pause” tuşuna bastı; ben de doğrulup oturdum ve telefonu kapattım. Annemin telefonu çekmiyor olmalıydı veya farkında olmadan, kazara aramıştı. Evet, kesinlikle kazara aramıştı. Yine de emin olmak için aradım.

“Canım, baban kalp krizi geçirdi.”

“Nasıl, şimdi iyi mi?”

“...”

“Anne!” diye bağırdım. “Anne, babam iyi mi? Lütfen!”

“Öldü, canım. Öldü...”

Nasıl olduğunu anlattı ama ben sadece birkaç kelimeyi algılayabildim: Mutfak, rosto, düştü, ACİL, kalp masajı, kurtarılmadı, üzgünüm. Sonra uzun bir süre birlikte sessizce ağladık. Telefonu elimde sımsıkı tutuyordum, o an anneme sarılabilmeyi

isterdim. Nihayet telefonu kapattığımızda Marc'a, müstakbel kocama, diziye devam edebileceğimizi söyleyip hiçbir şey olmamış gibi başımı karnının üzerine koydum. Vücudumun tüm hücreleri gerçeği reddediyordu.

Yatmadan önce makyajımı temizlerken korku dolu bakışlarımı aynadaki yansıyamda görünce, gerçek yüzüme bir yumruk gibi indi: Babam ölmüştü! O artık yoktu! Artık asla olmayacaktı! Artık bana "Juu" diyerek yanağımı sıkmayacaktı, artık eve geç geldim diye söylenmeyecekti, artık yeşil renkli koltuğunda *Équipe* okumayacaktı, artık evlenirken koluma girip beni mihraba götürmeyecekti, artık yemeğe oturmadan önce ekmeğin ucunu koparıp yemeyecekti, artık ayakkabılarını kapının önünde bırakmayacaktı!.. Artık saçlarının ağardığını göremeyecektim, artık sesini duyamayacaktım, artık onunla bir olup annemin yemekleriyle alay edemeyecektim, artık yanaklarıma batan sakalı yüzünden yüzümü buruşturamayacaktım!.. Bir daha asla "baba" diyemeyecektim! En büyük korkum gerçek olmuştu! Her şeyin bir anda altüst olduğu o an gelmişti işte! Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı...

Aynadaki görüntüm bozulmaya başladı ve gırtlığımdan hayvani bir ses yükseldi. Sonra bir tane daha... Sonra bir sürü daha... O küçük banyoda yere diz çöküp nefesim kesilene kadar hiç durmadan bağırdım.

Kafamda tek bir düşünce vardı: ailemin yanına gitmek, annemin kollarına sığınmak, kız kardeşime sımsıkı sarılmak, babamın yanında olmak. Ama ben Paris'teydim, onlarsa Biarritz'de. Sabah ilk trenle gitmek için yarını beklemem gerekiyordu ve ben o gece acıyla tanıştım.

Bazen birkaç saniye süresince yaşadıklarımı unutup başka bir şey düşünüyordum. Sonra birden gerçek, elektroşok gibi çarpıyordu. Babam ölmüştü! Sanki kumun üzerine huzur içinde

uzanmış yatarken bir dalga bütün şiddetiyle üzerime vurmuştu. Dev dalgalar ilerleyen aylar boyunca devam etti: Babam, sevgilim, anneannem... Boğuluyordum. Geçen hafta rastladığım bu iş ilanı gözüme bir can simidi gibi görünmüştü. Biarritz'deki bir huzurevi, doğum iznine ayrılan psikologlarının yerine geçici olarak çalışacak deneyimli bir psikolog arıyordu, hem de acilen. Kalacak yer imkânı da vardı. Her ne kadar yaşlılarla çalışma fikri, içimi ancak bir örümceği öpme fikri kadar coşturuyorsa da bu bir ölüm kalım meselesiydi.

Rüzgârın soğuğu içimi titretiyor. Bavullarımı almak için çıkmadan önce yeni evime son bir kez daha göz atıyorum. Bulutların arasından görünen güneş ışığı okyanusa vuruyor. Birden içim güvenle doluyor, bunu bir işaret olarak kabul ediyor ve doğru bir seçim yaptığımı umuyorum. Aptalca olan umudum Isabelle'in parktan gelen sesiyle bir anda yerle bir oluyor: "Yine beznizi takmayı unutmuşsunuz, Paulette!"

BÖLÜM 5

Ofisine girdiğimde psikoloğu, özel eşyalarını küçük bir kutuya yerleştirirken buluyorum. Elini uzatıp çıkık karnıyla bana doğru yöneliyor.

“Ah, Julia olmalısın! Ben Léa, çok memnun oldum.”

“Evet, ben de çok memnun oldum. Yardıma ihtiyacın var mı?”

Bir yandan üst üste yığılı kitapları toplarken, “Bitti sayılır,” diyor. “Anne-Marie gidiş nedenimi açıkladı mı sana?”

“Doğum izni süresince geçici olarak işe alındığıma göre, yanılmıyorsam hamilesin.”

“Dört aylık. Fakat sancularım şimdiden başladı. Mümkün olduğunca stresten uzak kalmam gerekiyor, jinekoloğum hastalık izni yazdı. Çocuğun var mı?”

“Hayır.”

“Çocuk yapmak için iki yıldır uğraşıyorduk, işim yüzünden bebeğimi kaybetme riskine girmek istemiyorum. Uzaktan belli olmasa da yorucu bir iş doğrusu. Buraya gelmeden önce nerede çalışıyordun?”

“Paris’te bir estetik cerrahi kliniğinde.”

“İşte bu harika! Bedava ameliyat olma hakkın var mıydı?”

“Sadece cinsiyet deęiřtirme ameliyatı için.”

Gülümsemesini bastırmaya çalışarak susuyor.

“Hımm.”

Söylediđimi ciddiye aldığı belli oluyor. Penis kestirme ameliyatımı detaylarıyla anlatmayı düşünüyorum ama doğum sancıları tutmasın diye bu fikirden vazgeçiyorum.

“Şaka yapıyordum. Hayır, ameliyat fiyatları konusunda hiçbir ayrıcalık tanımıyorlardı, zaten buna ihtiyacım da yok. Öyle vakalar gördüm ki asla yaptırmam.”

“Hiç şaşırmadım. Burası da aynı. Bütün gün yaşlılarla çalışmak insanda genç ölme isteği uyandırıyor. Tamam, bu kadar sohbet yeter, iş başına!”

Ofisini göstermeyi öneriyor. Hafızamı güçlendirmek amacıyla, not almak üzere bloknotumu açıyorum.

“Huzurevi sakinlerine ait dosyalar bilgisayarda kayıtlı,” diyor peş peşe bir sürü dosyayı açarak. “Her gün edindiğimiz bilgileri bilgisayara giriyoruz ama ofiste fazla çalıştığımız söylenemez. Huzurevi sakinlerini haftada en az bir kere görmemiz gerekiyor ve görüşmeleri stüdyolarında yapıyoruz. Rahat ettikleri bir ortamda daha kolay açılıyorlar. Daha önce hiç yaşlılarla çalıştın mı?”

“Stajımı geriatri bölümünde yapmıştım ama çok zaman önceydi.”

“Burası çok farklı, sen de göreceksin. Kendilerine hiçbir katkımız olmadığını düşünüyorlar, dolayısıyla fazla açılmıyorlar. Ben de sadece keyiflerinin nasıl olduğunu sormakla yetiniyorum. Çođu zaman aşağı yukarı iyi sayılırlar, değillerse antidepresan yazıyorum. Sen de çekinmeden yazabilirsin, yaşlarına bakılınca yapabileceğimiz fazla bir şey yok zaten.”

Aferin psikolog hanım! Bakıyorum da deniz tuzu kadar incisin!

“Öyle mi? Ben de tam tersi, içlerini dökmeye ihtiyaç duyduklarını hatırlıyorum.”

“Bu konuda benden daha iyi olup olmadığını görürüz ama pek sanmıyorum. Hiç kolay değiller. Laf aramızda, zamanından önce izne ayrılıyor olmaktan çok memnunum. Ben dönene kadar dayanabilirsen büyük bir iş başarmış olursun. Hadi gel, seni diğerleriyle tanıştırayım, sonra hemen kaçacağım.”

Léa ortak alan olarak kullanılan salona doğru kelimenin tam manasıyla uçuyor. Arkada kalmamak için neredeyse koşar adım yürümek zorunda kalıyorum.

Acelesi var, onu da anlıyorum tabii. Yapabilseydim ben de çıkış kapısına doğru koşardım. Koyduğu karanlık teşhis sayesinde içimde en ufak bir heyecan kırıntısı dahi kalmadı. Çok küçük bir ihtimal de olsa, bu huzurevinde yaşayan yaşlıların tatlı insanlar olabileceğini ve yaşlılıkla ilgili düşüncelerimi değiştirebileceklerini düşünmüştüm. Gerçekçi olmak zorundayım. Böyle bir şey asla olmayacak!

Yaşlıları sevmiyorum. Daha doğrusu, sevmiyor değilim ama sevdiğimi de söyleyemem. Aslında beni korkutuyorlar. Ölümle fazla senli-benliler, bense sizli-bizli olmayı tercih ediyorum. Ölümden olabildiğince uzak durmaktan yanayım. Okuldayken de tarih derslerini sürekli asardım zira artık sadece kitaplarda var olan insanların hayatlarını okumak bana çok üzücü gelirdi. Ayrıca yaşlıların öyle fazla ilginç olmadıklarını da itiraf etmem gerekir. Hepsi birbirinin aynısı, tıpkı bebekler veya kaniş köpekler gibi. Gerçek ya da yapma olsun hepsinde aynı saç, kambur bir sırt, aynı gözlükler, aynı titremeler ve hepsinin sesinde aynı pişmanlıklar var.

“Geldik,” diyor Léa.

Çift kanatlı kapı kapalı. Kolu bastırıp kapıyı açıyor. Bloknotumu göğsümün üstünde sımsıkı tutarak diğerleriyle arama

kâğıttan bir duvar örüyor ve ortak alana giriyorum. İçeride, yüzleri kapıya dönük olarak yarım daire şeklinde oturmuş yirmi kadar buruşuk surat aynı anda bağıyor:

“Hoş geldin Juliaaaaa!”

En profesyonel gülümsememi seçip yüzüme yapıştırıyorum. Peki ben bunları birbirlerinden nasıl ayırt edeceğim?

BÖLÜM 6

Léa gitti. Ofisin anahtarlarını verdi, ortaya şöyle bir “Hoşça kalın” dedi ve bana hiç de güven vermeyen bir aceleyle tabanları yağladı. Bundan böyle, *Les Tamaris* adlı huzurevinin psikoloğu benim.

Bakışlarım korkumu ele veriyor olmalı ki huzurevi sakinlerinden biri olmadığını tahmin ettiğim uzun boylu, esmer bir erkek gülümseyerek yanıma geliyor.

“Merhaba, ben Greg, animatörüm. İlk gün biraz zor, değil mi?”

“Biraz şaşkınım ama her şey yolunda. Teşekkürler.”

“Merak etme, her şey gayet iyi olacak. Léa'nın sana korkunç bir tablo çizdiğine eminim, karamsarlıkta üstüne yoktur. Gel, bunu hemen değiştirmemiz lazım.”

Koluma girip beni yerlerinde kıpırdamadan oturan huzurevi sakinlerinin önüne sürüklüyor.

Teker teker hepsiyle tanışıyorum. Ellerini sıkarken, bir yandan da isimlerini aklımda tutmaya çalışıyorum ancak kısa bir süre sonra bundan vazgeçiyorum. Sadece beş tanesi aklımda kalıyor: sabah bankta oturup oğlunu bekleyen siyah çantalı kadın, Lucienne; akıllı telefonundan gözünü ayırmaya tenezzül dahi etmeyen, Léon; “2004 Yaşlılar Kraliçesi” bandını göğsünde

gururla taşıyan, Maryline; elimi diğerlerine nazaran daha uzun süre sıkan, Louise; ve bana, “Nasılsın Lise?” diye soran, adımın Julia olduğunu söylediğimde de kahkahayla gülen, Gustave. Saniyeler geçtikten sonra nihayet şaka yaptığını anlıyorum. El sıkma faslı bittiğinde, “Konuşma isteriz! Konuşma isteriz!” diye alkış tutarak bağırmaya başlayıp diğerlerini kışkırtan da o. Greg, kabul etmekten başka çarem olmadığını belli edecek şekilde başını sallıyor. Gırtlığımı temizleyip tırnaklarımı bloknotuma geçiriyor ve havaalanı hoparlörü tonundaki bir sesle konuşmaya başlıyorum.

“Herkes merhaba! Ben Julia, yeni psikoloğunuzum. Yarından itibaren, haftada bir gün sizi odanızda ziyaret edip nasıl olduğunuzu soracağım. Elbette, ihtiyacınız olduğunda her an bana başvurabilirsiniz de. Burada sizlerle çalışacak olmaktan büyük mutluluk duyuyorum ve sizlere en iyi şekilde yardım etmeye çalışacağımı belirtmek isterim.”

Konuşmam bittiğinde birkaç kişi alkışlıyor. Kimi bastonlu, kimi tekerlekli sandalyeli veya yürüteçli huzurevi sakinleri dağılırken Greg yanıma geliyor.

“Gelecek sefer daha yüksek sesle konuşmalısın, çoğunun kulağı duymuyor. Yoksa hiç fena sayılmazdın, hatta Léon bile o kadar da kötü davranmadı diyebilirim.”

“Léon, şu, telefonunda oyun oynayıp, değil mi?”

“Evet, adam tam bir internet kurdu. Söylenmek veya şikâyet etmek dışında başını ekrandan kaldırmaz. İki yıldır iyi bir yönünü bulmaya çalışıyorum ama nafile. Eminim, Madonna'nın yüzünde botokssuz bir bölge bulmak, Léon'da biraz olsun insani bir yön bulmaktan çok daha kolaydır.”

Buraya adım attığımdan beri ilk kez gülüyorum. Kendimi tutmadan, yüksek sesle, adeta her kahkahada içimdeki korkunun bir parçasını dışarı atıyormuşçasına gülüyorum.

“Tombalaya kadar biraz boş zamanım var, sana huzurevini gezdirmemi ister misin?” diye soruyor.

Büyük bir zevkle kabul ediyorum. Zevkimin sebebi, dünyanın yedi harikası arasında yer almayı hak edecek gülümsemesi değil sadece. Tamamen yabancı olduğum bu yerde kendimi, yeni okulunun ilk gününe başlayan bir öğrenci gibi hissediyorum ve birinin gelip elimden tutması içimi rahatlatıyor. Verdiği bilgileri defterime not etmeye hazır bir şekilde peşi sıra yürürken arkamdan gelen titrek bir ses duyuyorum:

“Ötekinden daha güzel ama daha soğuk bir havası var.”